

Motiver til foranstaaende Lovudkast.

Efterat Spørgsmaalet om en Forandring i de fortiden gjældende Bestemmelser om Udøvelse af Lægevirksomhed af Personer, der ikke dertil ere autoriserede, paany har været gjort til Gjenstand for omhyggelig Overveielse, har Ministeriet i Henhold til hvad der i Rigsdagens sidste Samling stillede i Udsigt troet at burde forelægge nærværende Udkast til Lov om ikke autoriseret Lægevirksomhed m. m. Det foreliggende Udkast har — i Overensstemmelse med det i Svaret paa en i forrige Rigsdagsamling af Folketingsmanden for Skanderborg Amts 2den Valgfreds stillet Forespørgsel Antydede — taget sit nærmeste Forbillede af et i Norge i Aaret 1865 udarbejdet Lovforslag, ifølge hvilket der kun skulde foreskrives Straf for den, der uden at være autoriseret dertil udøvede Lægevirksomhed, naar han herved tilføiede Andre Skade, medens dog Udøvelse af Lægevirksomhed ved Siden deraf ubetinget skulde forbydes visse Personer, i hvis Stilling og Forhold der skjønedes at være særlig Grund til at befrygte Misbrug.

Regjeringen i Norge har vel senere, navnlig fordi en meget stor Deel af Landets Sundhedskommissioner udtalte sig mod en saa vidtgaaende Forandring af den bestaaende Tilstand, opgivet det omhandlede Lovforslag, idet der er blevet forelagt det sidst afholdte Storting et nyt udarbejdet Lovforslag, ifølge hvilket Lægevirksomheds Udøvelse af Uberettigede som Regel straffes — om end med mildere Straffe end tidligere —, og navnlig uberettiget Udøvelse af Lægevirksomhed, naar den drives som Indtagtskilde, ubetinget straffes uden Hensyn til, om der derved er skeet Skade eller ikke. Navnlig denne sidste Bestemmelse i Udkastet stødte imidlertid paa Modstand i Stortinget, og Sagen har derfor endnu ikke i Nabolandet fundet sin endelige Ordning.

Justitsministeriet har efter gjentagen omhyggelig Overveielse ikke kunnet finde Anledning til at fravige sin i forrige Rigsdagsamling antydede Anskuelse om, at det ældste

norste Lovudkast til Forandring i den tidligere for begge Lande fælleds Lovordning er bygget paa et ogsaa for vore nærværende Forhold brugbart Grundlag, og nærværende Lovudkast stemmer derfor i det Væsentlige overeens med de Principer, der ligge til Grund for det norste Lovudkast fra Aaret 1865.

Ifølge disse vil, som allerede anført, Udøvelse af Lægevirksomhed i Almindelighed være fri; det vil som Regel staae Enhver frit at benytte de Evner og Kundskaber, hvoraf han maatte være i Besiddelse, til at helbrede Andre og derfor modtage vederlag, og det vi vistnok erkjendes, at de Indskrænkninger, der endnu blive tilbage, ifkun ere saadanne, som maae ansees uundgaeligt fornødne i Samfundets Interesse.

Den væsentligste Indskrænkning, som Ministeriet i saa Henseende fastholder, er den, at der for Lægevirksomhed, som udøves af uautoriserede Personer, sættes Straf, naar denne Virksomhed enten har bevirket betydelig Skade eller haft Nogens Død til Følge; og at denne Indskrænkning er nødvendig i Samfundets Interesse vil formeentlig ikke være tvivlsomt. Det kan nemlig ikke oversees, at Lægevirksomheden — endog affect fra de særegne Midler, der kun kunne erholdes udleverede fra Apothekerne efter Recept, — udøves ved Midler, hvis Betydning og Virksomhed de Færreste ere istand til at bedømme, og som ofte udsætte Liv og Sundhed for den største Fare; en saadan Virksomhed — og Ministeriet skal særligt henvise til den operative Virksomhed — vil det ganske vist ikke være uden Fare at frigive til ubindret Udøvelse af Enhver uden nogensomhelst Garant for Tilstedeværelsen af den fornødne Indsigt. Medens ved den autoriserede Lægevirksomhed Garantien have, idet Virksomheden er lagt i Hænderne paa Personer, der ifølge aflagt Prøve ere i Besiddelse af den fornødne Sagkundskab, mangler en saadan Garant ved Lægevirksomhedens Udøvelse af uautoriserede Personer, og det vil derfor vistnok findes berettiget, at Samfundet